

Arrest

nr. 131 024 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, op 26 september 1993 geboren in Iguobazuwa, Edo state en behorende tot de Benin etnie. U bent christen. U heeft uw moeder nooit gekend, maar werd samen met uw broer opgevoed door uw vader en uw stiefmoeder, die moslims zijn. Uw stiefmoeder behandelde u echter slecht, ze zou u slagen of zonder reden het huis uit jagen. In november 2012 werd de situatie onhoudbaar en besloot u met uw broer het huis uit te vluchten. Jullie werden opgevangen in de kerk door de pastoor, maar uw vader en stiefmoeder kwamen u terughalen met een hele groep gewapende mensen. De pastoor wilde jullie niet laten gaan, waarop ze één van zijn assistenten doodden. Hij had geen andere keuze dan jullie toch over te leveren aan uw vader en stiefmoeder. U werd op 22 december 2012 samen met uw broer mee naar huis genomen en uw stiefmoeder besloot dat u besneden moest worden. Ze regelde vier mannen om u in bedwang te houden

en u hebt nog steeds last van de besnijdenis. Sinds u besneden werd zei uw stiefmoeder regelmatig dat u zou moeten trouwen. U wilde echter studeren, maar dat mocht u niet. In december 2013 brachten ze u een man met wie u zou moeten trouwen, een zakenrelatie van uw vader. U weigerde echter te trouwen en verliet het huis. Bij uw oom in Benin City legde u uw situatie uit. Uw ouders kwamen vier keer tot bij uw oom om u op te eisen, maar uw oom weigerde u mee te geven. Omdat hij ook moslim was konden ze hem niets doen. Op 5 februari 2014 bracht uw oom u met de wagen naar Benin, vanwaar u op 6 februari 2014 met het vliegtuig naar België vertrok. U vroeg op 13 februari 2014 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw moeder (M.O.) heet, en uw stiefmoeder (E.) (zie 'verklaring' punt 13 in administratief dossier, aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 20/02/2014). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u de naam van uw moeder niet kent en dat uw stiefmoeder (M.O.) heet (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Geconfronteerd met de vaststellingen uit het dossier ontkent u zonder meer gezegd te hebben dat uw stiefmoeder (E.) heet, of uw moeder (M.O.) (zie CGVS p. 5). U geeft geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de informatie in het dossier en uw huidige verklaringen. **Gezien uw wisselende verklaringen met betrekking tot de naam van uw stiefmoeder, kunnen reeds bij voorbaat vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw problemen met haar.**

Verder legt u incoherente verklaringen af over het moment waarop uw besnijdenis plaatsvond. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u op 22 december 2012 door uw vader en stiefmoeder werd teruggehaald uit de kerk. De mishandeling door uw stiefmoeder bleef voortduren en in die periode dwong ze u tot een besnijdenis. Wanneer u even later gevraagd wordt wanneer u besneden werd, stelt u nu dat u zestien was tijdens uw besnijdenis. (CGVS p. 9.) Aangezien u eerder verklaarde dat u twee jaar geleden besneden werd (zie supra) en u rond die tijd dus 19 jaar geweest zou zijn (gezien u geboren werd op 10/01/1993, CGVS p. 3), zijn uw verklaringen strijdig met elkaar. Er wordt u opnieuw gevraagd of u besneden werd nadat u uit de kerk wegliep, wat u bevestigt (CGVS p. 9). Wanneer wordt opgemerkt dat u verklaarde dat dit twee jaar geleden was en u toen toch ouder dan 16 moet zijn geweest, verklaart u slechts dat u zestien was en dat u het zich levendig kan herinneren, wat echter de vastgestelde incoherentie geenszins opheft (CGVS p. 9, 10). Daarnaast is het erg eigenaardig dat u aanvoert nooit met enig ander meisje gesproken te hebben over besnijdenis en niemand gekend te hebben van wie u wist of ze al dan niet besneden was (CGVS p. 14, 15). U stelt ook dat besnijdenis tegen uw christelijke geloof was en bevestigt dat het een moslimgebruik is in Nigeria (CGVS p. 9), hoewel de praktijk zowel bij moslims als bij christenen voorkomt. Bovendien komt het meer voor in het overwegend christelijke zuiden van het land. (Zie informatie administratief dossier.) Gevraagd hoe u hoorde dat het een moslimgebruik is, stelde u dat uw stiefmoeder dit zei (CGVS p. 15). Gevraagd of het toegestaan is in Edo state om vrouwen of meisjes te besnijden, stelt u te denken dat het niet toegestaan is, omdat u er geen enkele reden voor kan bedenken (CGVS p. 15). Deze weinig doorleefde en vage verklaringen kunnen niet overtuigen dat u werkelijk als adolescent (op uw 16 jaar of 19 jaar, naargelang uw verklaringen) gedwongen werd tot besnijdenis. Men zou in dat geval immers verwachten dat u op zijn minst enigszins op de hoogte was van de situatie met betrekking tot besnijdenis in uw regio en land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit ook maar enige informatie trachtte in te winnen bij andere meisjes (CGVS p. 15), wat weinig aannemelijk is gezien u tot aan uw vertrek uit het land af en toe naar school ging (CGVS p. 11) en dus zeker de mogelijkheid had uw ervaringen met die van anderen te vergelijken. **Gezien bovenstaande incoherente en lacuneuze verklaringen kan niet worden aangenomen dat uw besnijdenis zich zo heeft afgespeeld als u voorhoudt.**

Uw verklaringen met betrekking tot uw mogelijkheden om tegen de wensen van uw vader en stiefmoeder in te gaan, zijn eveneens weinig coherent. U verklaarde immers dat uw vader moslim werd sinds u tien jaar was (CGVS p. 12), en dat uw stiefmoeder steeds moslim was (CGVS p. 11). Over christelijke kinderen zei ze dat men ze beter kwijt dan rijk was (CGVS p. 14) en ze zou u slagen als ze u zag bidden (CGVS p. 12). Toch zou u sinds uw tiende in staat zijn geweest om naar de kerk te gaan wanneer uw vader en stiefmoeder uit huis waren (CGVS p. 12). Hoewel ze u vroegen om zich ook te bekeren, verklaarde u zonder meer dat u dit weigerde en hoewel u nog maar tien jaar was werd u nooit gedwongen om mee naar de moskee te gaan, aangezien u stelde dat u daar nooit kwam (CGVS p. 12). Enerzijds verklaarde u dat uw vader en stiefmoeder u met geweld uit de kerk kwamen halen en daarbij zelfs een man vermoordden (CGVS p. 9), anderzijds stelt u dat u op het moment dat u aan uw toekomstige man werd voorgesteld gewoon het huis kon verlaten en naar uw oom kon vertrekken (CGVS p. 14). Pas een week later zou uw stiefmoeder u daar komen zoeken zijn (CGVS p. 14), hoewel uw oom haar al vaker had aangesproken op haar gedrag (CGVS p. 12) en hij dus één van

de eerste mensen zou moeten zijn waar men u zou zoeken. Ze verweet uw oom dat hij haar niet moest vertellen hoe ze u moest opbrengen (CGVS p. 12). Als uw stiefmoeder echter werkelijk dermate gedetermineerd was om ondanks de vele conflicten uw opvoeding in handen te houden, en hierbij geweld geenszins schuwde, kan niet worden aangenomen dat zij zou toestaan dat u gewoon het huis verlaat op het moment waarop zij uw toekomstige man naar u toebrengt (CGVS p. 13, 14). Men zou verwachten dat een dergelijke vrouw zeker haar voorzorgen zou nemen om te voorkomen dat u onder het huwelijk probeert uit te komen, of anderszins dat zij dit op zijn minst zou proberen, maar hierover legt u geen verklaringen af, u stelt integendeel dat u gewoon naar buiten kon gaan nadat u verklaarde niet met de man te willen trouwen (CGVS p. 14).

Ook met betrekking tot uw gedongen huwelijk legt u weinig aannemelijke verklaringen af. Sinds uw besnijdenis zou uw stiefmoeder praten over een huwelijk voor u. U stelde dat u niet aan een huwelijk zou meewerken, waarop ze u zou slagen en zou zeggen dat u geen keuze had. (CGVS p. 10.) Uiteindelijk brachten uw stiefmoeder en uw vader in december 2013 de man mee met wie u zou moeten trouwen (CGVS p. 10). Toen ze u riepen weigerde u pertinent te huwen en voor de man de kans kreeg iets te zeggen of men hem aan u kon voorstellen, verliet u het huis (CGVS p. 10, 11, 13). Bijgevolg weet u niet wie de man is, hoewel u hoorde dat het een zakenpartner was van uw vader (CGVS p. 11). U kent zijn naam niet (CGVS p. 11) en heeft verder geen enkele informatie over hem (CGVS p. 14), u probeerde ook niet er achter te komen wie de man was aan wie men u wilde uithuwelijken. Deze desinteresse voor de man met wie men u wilde huwen komt weinig aannemelijk over (CGVS p. 11). Men zou enerzijds verwachten dat men u over hem zou inlichten, reeds voor u aan de man werd voorgesteld, in de hoop dat u toch met een huwelijk akkoord zou gaan. Men kan immers moeilijk aannemen dat ze een belangrijke zakenrelatie wilden paaien met een onwillige bruid en u had al eerder laten verstaan niet ingenomen te zijn met een huwelijk (CGVS p. 10). Anderzijds zou men verwachten dat u zelf probeerde informatie in te winnen, aangezien u het bij uw stiefmoeder erg slecht zou gehad hebben en een huwelijk dus een verbetering van uw omstandigheden had kunnen inhouden. **Bovenstaande vaststellingen maken dat u uw gedwongen huwelijk in het geheel niet aannemelijk maakt.**

Gelet op de lacunes en incongruenties in uw asielrelaas, hierboven beschreven, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw reisweg of identiteit ondersteunen. Het medisch attest van Dr (K.B.) dd.22.4.2014 stelt dat u besneden bent (type I), maar doet op zich geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster merkt met recht op dat haar geboortedatum niet 26 september 1993 is doch wel 10 januari 1993.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster kan het niet eens zijn met de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven.

Aangaande de incoherentie in haar verklaringen omtrent de naam van haar stiefmoeder stelt zij:

"Verzoekster kan alleen maar bevestigen dat er op het gehoor bij DVZ wellicht verwarring is opgetreden, hetgeen, - gelet op de onprofessionele omstandigheden in die lokalen, -aannemelijk is.

Zij houdt eraan nogmaals duidelijk te maken dat (M.O.) de naam is van haar stiefmoeder, terwijl ze over haar biologische moeder niets weet, zelfs haar naam niet kent;"

Omtrent haar besnijdenis, voert verzoekster aan:

"Verzoekster heeft het voorwerp uitgemaakt van een besnijdenis; zij legde hiervan een medisch certificaat voor.

Zij verklaart dat zij gedwongen werd deze daad te ondergaan, tegen haar wil in.

Zij bevestigt dat zij 16 was toen ze besneden werd en dat zij zich deze gebeurtenis nog levendig herinnert;

Zij verklaart dat zij van kindsbeen af ernstig mishandeld werd door haar stiefmoeder, waarbij haar eigen vader liet begaan of nog hiermee instemde. In die omstandigheden werden haar sociale contacten tot

een minimum beperkt en kon zij ook niet meer regelmatig naar school gaan, zeker niet na de besnijdenis.

Zij kon deze situatie niet langer ondergaan en besloot te vluchten, toen de stiefmoeder met het volgende plan afkwam, namelijk om haar gedwongen uit te huwelijken.”

Betreffende de mogelijkheid om tegen de wensen van haar vader en haar stiefmoeder in te gaan, betoogt verzoekster:

“Verzoekster bevestigt haar verklaringen en merkt op dat de beoordeling berust op een louter subjectieve mening, die niet overtuigt.

Zij legde duidelijke verklaringen af in verband met de mishandeling door haar stiefmoeder, van kindsbeen af; voor een deel ging het ook om verwaarlozing zodat een gebrek aan interesse voor haar opleiding, vorming en godsdienstkeuze hieraan niet vreemd is.

Uit het relaas en de verschillende incidenten die door verzoekster werden aangehaald, - en die verre van exhaustief zijn-, blijkt dat de stiefmoeder inderdaad de touwtjes stevig in handen had en dat zij er steeds in geslaagd was om haar wil op te leggen en de kinderen te terroriseren;

Zo was de stiefmoeder eveneens dermate zeker van haar plan om verzoekster het huis definitief uit te krijgen via het gedwongen huwelijk; daarvoor diende zij verzoekster niet noodzakelijk constant op te sluiten, ook al gebeurde dat wel bij gelegenheid; zij ging er in elk geval van uit dat als zij iets beslist had, dat ook zo zou gebeuren en het feit dat verzoekster inderdaad het huis kon verlaten, zou zeker finaal geen obstakel blijken.”

Aangaande het gedwongen huwelijk, voert verzoekster aan:

“Ook in dit verband merkt verzoekster op dat er louter subjectieve meningen worden geuit maar dat deze uitgaan van een vrij simplistische en niet realistische interpretatie van de werkelijke toestand waarin verzoekster leefde.

Verzoeksters stiefmoeder wilde van haar af en wou haar uithuwelijken; meer uitleg gaf zij daaromtrent niet en omdat verzoekster durfde te kennen geven dat zij hiermee niet zou instemmen, werd zij geslagen.

In die omstandigheden is het al niet meer logisch om te stellen dat er redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij gesprekken zou hebben met haar stiefmoeder over de meer concrete invulling van dat huwelijk.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan het feit dat er van enige communicatie tussen verzoekster en haar stiefmoeder nooit sprake is geweest.

Dat verzoekster trouwens in die omstandigheden misschien toch wel moest geïnteresseerd zijn, omdat het huwelijk mogelijks een verbetering van haar levensomstandigheden zou kunnen inhouden, is wel zeer cynisch.”

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Verzoekster brengt geen documenten bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit en herkomst.

Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij ter adstructie van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet aangeven hoeveel haar oom voor haar reis zou hebben betaald en wist zij niet hoe de vriend van haar oom heette die haar reis regelde en bij wie zij verbleef in Benin. Waar zij in Benin verbleef, kon zij ook niet aangeven. Onder welke naam zij zou hebben gereisd, wist zij evenmin. Verder kon zij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.32-33).

Verzoekster legde, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar stiefmoeder, nochtans de voornaamste actor van haar beweerde vervolging. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij dat haar moeder M.O. heet en dat haar stiefmoeder E. heet. Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde zij dat zij de naam van haar moeder niet kent en dat haar stiefmoeder M.O. heet. Geconfronteerd met deze vaststelling, ontkende zij zonder meer haar eerdere verklaringen. Waar verzoekster op heden stelt dat *“er op het gehoor bij DVZ wellicht verwarring is opgetreden, hetgeen,- gelet op de onprofessionele omstandigheden in die lokalen, -aannemelijk is”,* dient te worden opgemerkt dat zij deze louter hypothetische bewering niet onderbouwt. Bovendien werd bij de DVZ een

duidelijk onderscheid gemaakt tussen verzoeksters biologische moeder en haar stiefmoeder en waren zowel de gestelde vragen als verzoeksters antwoorden duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.13A en 13B). Verzoekster ondertekende haar verklaringen bij de DVZ, nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Engels, voorts uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee zij bevestigde dat de door haar verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde zij daarenboven dat het interview bij de DVZ zonder problemen was verlopen (administratief dossier, stuk 6, p.3). Dat verzoekster omtrent haar stiefmoeder, nochtans haar vermeende vervolger, tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster beweerde bovendien enkele jaren geleden door haar stiefmoeder en haar vader te zijn gedwongen om een besnijdenis te ondergaan. Uit haar verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt echter dat zij ook over het moment waarop en de omstandigheden waarin zij deze gedwongen besnijdenis zou hebben ondergaan tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoekster komt in het onderhavige verzoekschrift niet verder dan de loutere bevestiging van één versie van haar verklaringen, met name deze volgens dewelke zij op zestienjarige leeftijd zou zijn besneden. Zij doet hiermee geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoekster nooit met een ander meisje zou hebben gesproken over besnijdenis, niemand kende van wie zij wist of zij al dan niet besneden was, ten onrechte beweerde dat besnijdenis in Nigeria tegen het christelijk geloof is en een moslimgebruik is en niet bleek te weten of besnijdenis in haar deelstaat verboden was. Gelet op de aangevoerde feiten kon nochtans van haar worden verwacht dat zij zich enigszins zou hebben geïnformeerd inzake de praktijk van besnijdenis in haar land en regio van herkomst en dat zij hierover informatie zou hebben trachten inwinnen bij andere meisjes. Verzoekster gaf immers aan dat zij tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst af en toe naar school ging en had aldus de mogelijkheid om haar ervaringen met die van schoolgenoten te vergelijken. Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan geenszins geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeksters besnijdenis zich zou hebben voorgedaan op het moment en op de wijze waarop zij voorhoudt.

Verzoekster legde daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het beweerde gedwongen huwelijk dat zij diende te ondergaan. Het is immers niet plausibel dat men verzoekster, vooraleer zij werd voorgesteld aan de man die zij moest huwen, nooit zou hebben ingelicht over deze persoon. Verzoekster had immers steeds geweigerd mee te werken met een huwelijk en de persoon die zij moest huwen was een zakenrelatie van haar vader. Aldus kon minstens worden verwacht dat haar vader en haar stiefmoeder haar zouden inlichten omtrent deze zakenrelatie om te vermijden dat zij deze laatste zouden opzadelen met een onwillige bruid. In acht genomen de door haar geschetste gewelddadige voorgaanden en gelet op haar eerdere langdurige en persisterende weigeringen om mee te werken met een huwelijk, is het evenmin geloofwaardig dat haar stiefmoeder geen voorzorgen zou hebben genomen om te voorkomen dat verzoekster onder een gedwongen huwelijk zou trachten uit te komen, noch dat verzoekster op het ogenblik dat zij aan haar toekomstige man werd voorgesteld eenvoudigweg kon stellen dat zij niet wenste te huwen met deze persoon en de woning kon verlaten. De bewering dat haar stiefmoeder ervan uiting dat zij uiteindelijk toch haar zin wel zou krijgen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas derhalve niet herstellen.

Het neergelegde medische attest bevat geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielaanvraag. Gelet op de *sub* 2.2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht

genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS